

τους, θά πάθαιναν ασφυξία από τούς καπνούς!
 'Ογδόντα περίπου δολογύμνοι άνθρωποι, άνδρες και γυναίκες, θήγkανε από τὸ καταρσίδι τους καὶ ἀνεβαίναν ἕνας-ἕνας στ' αὐτοκίνητα τῆς αστυνομίας, με μάλιστα κατακόκκινα, παραπατῶντας, ζαλισμένοι ἀπὸ τὰ ὄργανα καὶ ἀπὸ τὴν ἀγωνιώδη ἀγρυνία, χαλῶσι νὰ ξέρουν γιατί οἱ χωρικοί τούς ἔφτυναν καὶ τούς ἔβριζαν... Οἱ χωροφύλακες πετούσανε στὸν καθένα τους κ' ἀπὸ ἕνα ρούχο, γιὰ νὰ σκεπάσουν τὴν ἀπόιαστική γυμνότητά τους.

"Ἄντερ" ἀπὸ δύο μέρες, ἔκουσα στὸ δικαστήριο τὸν Τάκε Καπούρα, τὸν ἀρχηγὸ τῶν δαιμονολατρῶν, ν' ἀναπτύσσει τὸ πνεῦμα τῆς «θηρσκειᾶς» του. Τὸ βλέμμα τοῦ μυστηριώδους αὐτοῦ ἀνθρώπου ἦταν θεοῦ, ἀποχαμένο σὲ μακρυνούς ὀρίζοντες... Ὁ Καπούρα δὲν ἤξερε οὔτε νὰ γράφει, οὔτε νὰ διαβάσει.

--Τὸ κακὸ πὺθ βασιλεύει σήμερα στὸν κόσμο—εἶπε, μεταξὺ ἄλλων, ὁ αἰρεσιάρχης—μονάχα μὲ τὸ κακὸ θά κατακινήθῃ. "Ὅποιος ἐξαπτεῖ τὸ κακὸ, ἐκμηδεύει τὸ Διάβολο πὺθ φέρνει μέσα του κάθε ἀνθρώπος! Λατρεύουμε καὶ ὑπηρετοῦμε τὸ Σατανᾶ... γιὰ νὰ τὸν ἐξολοθρεύσουμε! Πρέπει νὰ κἀν καιεὶς καὶ κἀχρησι στὶς ἡθόνες, γιὰ νὰ τὶς ἀφιδῶσῃ... "Ὅταν ἐξανασκῶμε μιά ὥραια κοπέλα νὰ δεχτῆ τὰ φιλήματα ἑνὸς ἀποκρουστικοῦ γέρου, τὴν κάνουμε νὰ συχαθῇ τὸν ἔρωτα καὶ νὰ μὴν εἶχῃ πειὰ τὸ νοῦ της διαρκῶς ἀπασχολημένο μ' αὐτὸν.. Αὐτὸ εἶνε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ! Γιὰ νὰ πραγματοποιηθῇ ὁμοῦ τὸ θέλημα τοῦ, πρέπει νὰ λατρεύουμε πρῶτα με πάθος τὸ Διάβολο!...

Τὸ δικαστήριο δὲν συγκινήθηκε διόλου ἀπὸ τὶς ἐξηγήσεις τῶν Ρουμάνων δαιμονολατρῶν. Καὶ οἱ ὀγδόντα...γυμνιστὰι καταδικάστηκαν σὲ διάφορες ποινές, ἀπὸ πελὺμηνη φυλάκιση ἕως ματίγωσι.

Μὰ καὶ οἱ ἴδιοι οἱ δικαστὰι ἔφρουν πολὺ καλά, ὅτι καμμιά δύναμι στὸν κόσμο δὲν θά μπορέσῃ νὰ ξεριζώσῃ ἀπὸ τὴ συνειδήσι τῶν ἀφελῶν αὐτῶν Ρουμάνων χωρικῶν τὴν πεποιθήσι, ὅτι τὰ θδελαρῶ ὄργανα τους ἔχουν ἱερὸ σκοπὸ, καὶ ὅτι, δουλεύοντας τὸ Σατανᾶ, ἐργάζονται γιὰ τὴ δόξα τοῦ Κυρίου! 'Η δαιμονική θηρσκειὰ πὺθ πιστεύουν, τούς ζαλίζει σάν χαοῖς, καὶ δὲν τους ἀφίνει νὰ σκεφθοῦν ψυχραῖμα καὶ λογικά. Καὶ ἡ καταδιώξεις ἐκ μέρους τῶν ἀρχῶν, τούς κάνει νὰ νομίζουν πῶς εἶνε ἥρωες καὶ μάρτυρες μιάς 'Ιδέας!...

ΕΥΘΥΜΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΠΩΣ ΕΥΡΙΣΤΗΚΕ Ο ΧΕΒΤΡΕΎ

Κάποτε, ὁ μέγας Ἄγγλος κωμικός Κάρολος Χέβτρεῦ, μπαίνοντας στὸ πανδοχεῖο ἑνὸς ἀπομακρυσμένου μικροῦ χωριοῦ, εἶπε στὸν πανδοχέα:

—Ξέρεις, καλὲ μου ἄνθρωπε, εἰσθάνασα τρομερὴ φαγοῦρα σὸ πρῶσωπο. Ἐχω μέρες νὰ ἐριστώ. Μοῦ δείχνεις πὺθ εἶνε τὸ κουρεῖο τοῦ χωριοῦ σας;

—Δὲν ἔγινε κουρεῖο στὸ χωριὸ μας, κύριε, τοῦ ἀποκριθῆκε ὁ πανδοχεύς, στενογορημένος. "Ἐνας μονάχα χωριανὸς μας ξέρει νὰ ἐυρίζῃ, ἀλλά..."

—Ποῦ εἶνε; Δεῖξέ μου γρήγορα τὸ σπίτι του! τοῦ φώναξε ἀνυπόμονα ὁ Χέβτρεῦ.

—Νά... ἀπέναντι. Ἡ ἀντικρινὴ πόρτα, εἶπε διαστακτικὰ ὁ πανδοχεύς.

Ὁ Χέβτρεῦ ἔτρεξε ἀμέσως στὸ σπίτι τοῦ χωρικοῦ πὺθ «ἔξερει νὰ ἐυρίζῃ» καὶ, μόλις θρέθηκε μπροστὰ του, τοῦ ἐξήγησε τὸν σκοπὸ τῆς ἐπισκέφώς του...

Ὁ χωρικός, ἀφοῦ ἔμεινε σκεπτικὸς λίγες στιγμές, εἶπε στὸν ἐπισκέπτη του:

—Μοῦ κάνετε τὴ χάρι νὰ ἐαπλωθῆτε στὸ πάτωμα; Ὁ Χέβτρεῦ, νομίζοντας πῶς ἔτσι ἐυρίσκει στὸ ἀπομακρυσμένο ἑκεῖνο χωριὸ, ἐαπλώθηκε στὸ πάτωμα κ' ὁ χωρικός τὸν ἔβρισε περίφημα!

"Ὅταν σηκώθηκε ὁ Χέβτρεῦ, δὲν μπόρεσε πειὰ νὰ κρατήσῃ τὴν περιέργειά του. Καὶ, δίνοντας στὸν ἄνθρωπο πὺθ τὸν ἐβρίσκει ἔτσι παράξενα ἕνα ἀσημένιο νόμισμα, τὸν ρώτησε:

—Μὰ γιατί, ἀγαπητέ μου, με ἐάπλωσες στὸ πάτωμα γιὰ νὰ με ἐυρίσῃ;

—Ἐτσι συνήθεια, κύριε... τοῦ ἀποκριθῆκε ὁ χωρικός. Ἐγὼ δὲν ἐυρίζω ποτὲ ζωντανούς ἀνθρώπους. Ξυρίζω πεθαμένους! Κόκκαλο ὁ Ἄγγλος κωμικός.

ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Βρασμένα κρεμμύδια εἶνε ἡ πιὸ κατάλληλη τροφή γιὰ ἕναν πὺθ κρεββατώθηκε ἀπὸ γρίππη καὶ θρίσκειται σ' ἀνάρρωσι.

Στους ρευματικούς εἶνε ὀφέλιμα τὰ σέλινα καὶ τὰ παντζάρια.

Ἡ ὄφιες ινομάτες θεραπεύουν τὴν χοληρικήτητα.

Τὸ μέλι εἶνε σπουδαῖο δυναμικὸ καὶ μάλιστα δταν τρώγεται με καρύδια.

**ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ
ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ**

ΤΟ ΠΑΡΑΚΛΕΣΜΑ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

(Τοῦ Ἰταλοῦ Α.Λ. ΜΑΝΤΖΟΝΙ)

Ἡ δύστυχη μανούλα μου κοιτάει μὲς τὴν κλινὴ,
 Νὰ τὴν ζοηθῶσῃ δὲν μπορῶ κ' ἐγὼ τὸ μωρισιμένο
 Κ' ἂν ὁ σκληρὸς ὁ θάνατος τὴν πάρῃ τί θά γίνω;
 Ἐδῶ στὸν κόσμο τ' ὄρασαν, ἔρημο, χωρὶς ἔκεινη;

Θέ νὰ ζητῶ τὸ ψωμί, τὸ θράδι λίγη σκέπη,
 Ὡ, νὰ τὴν γιάτρευε ὁ Χριστὸς, Ἐκεῖνος πὺθ μᾶς θάλει!
 Χριστέ μου, γιάτρεψέ τνε...καὶ σὺ ὄρουνε παιδάκι,
 Σπλαχνίσου με, τὸ δύστυχο, σπλαχνίσου με λιγάκι.

Κ' ἐοῦ στὸν κόσμο ἐσάθηκες γιὰ νὰ τὸν δοκιμάσῃ,
 Μὰ χωρὶς ἄντα καὶ γονιὸ πῶς εἶχες νὰ περάσῃ;
 Ἐσάφρωσε τὴ μάνα μου, ἐσάφρωσῃν, Χριστέ μου,
 Ἄλλως κ' ἐγὼ δὲν θά σοῦ πῶ τὴν προσευχὴ ποτὲ μου.

Κ' ἂν ἴσως δὲν θά γιάτρευθῇ καὶ τὴν ποθεῖς σιμά σου
 Ἄμει κ' ἐγὼ μαζὺ μ' αὐτὴν νάλαθῶ στὴν ἀγκαλιά σου!...

Ο ΚΑΠΝΙΣΤΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΤΣΙΜΠΟΥΚΙ ΤΟΥ

(Τοῦ Γερμανοῦ Ν. ΔΕΝΑΟΥ)

ΤΗΝ ΑΝΟΙΞΙ

Ἡ ἀμυγδαλιὲς ἀνθίβουε, Καὶ μὲς τὰ στήθια μου ἡ καρ-
 Τὸ ρούκι μουμουρρίζει (διὰ
 Καὶ τὸ πούλι γλυκόφωνα Ὀλόνηρα σκιρτᾷ
 Νὰ κελαδητὸ ἀρχίζει, Ἄλλ' ὄμως πάντα σὲ ποθῶ
 Τσιμποῦκι μου χρυσὸ!

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Εἰς τοὺς ἀγρούς δλόξασθα Κ' ὄλουθε ρίχνει φλογερὲς
 Τὰ στάσια κυματίζουν Ὁ ἥλιος σαγιτιές,
 Κ' ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν καρ- Ἄλλ' ὄμως πάντα σὲ ποθῶ
 Τὰ δενδρικά λυγίζουν, (πῶν) Τσιμποῦκι μου χρυσὸ!

ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Καὶ πότε εἶνε χαρούμενος Εὐτυχισμένος σάν περνῶ
 Ὁ κόσμος σάν ἐτώρα: Χωρὶς ἕναν καυμό,
 Μὲ τὸ σταφύλι, τὸ κρασί, Ἄλλ' ὄμως πάντα σὲ ποθῶ,
 Μὲ τὰ λοιπὰ τὰ δῶρα, Τσιμποῦκι μου χρυσὸ!

ΤΟ ΧΕΙΜΩΝΑ

Χειμῶνα...κάποιαν καὶ σὺ Εἰς τὰ κατέλλα, στά θουνά,
 Θέ ἰσῆς καλὴ μέρα. Εἰς τὴ φωτιά σιμά,
 Κ' ἐνὸ χιονίζει ὑπαυακτιές, Ἀκόμη πλέον σὲ ποθῶ
 Ἄπ' τὸν ψηλὸν αἰθέρα, Τσιμποῦκι μου χρυσὸ!

Ο ΕΘΝΙΚΟΣ ΥΜΝΟΣ ΤΩΝ ΣΕΡΒΩΝ

Θωροῖς ἔκεινο τὸ θουνὸ Κ' εὐγὲς στέλνουν στὸν Ἄ-
 Ποῦ ἔκκουανε λιμῶνα (πλαστον
 Στὰ ξακουστὰ παλάτια μας Νὰ νικηθοῦν οἱ ἐχθροὶ μας.
 Τὰ Σερβικά ευφτέρια!

Ἐκεῖ κ' ἐνὸ τὴν ὠμορφή Εἰκεῖ πὺθ νῆ κ' οὐραῖος
 Ποισένα θά θωροῖσῃ, Γλυκοφιλέται, πέ μου,
 Καὶ τ' ἄνιο τὸ γῶμα της Πέες μου, θες νὰ νικηθοῦν,
 Μὲ σέβας θὰ φιλήσω. Στὸς κάμτους τοῦ πολέμου;

Καὶ με τὴ σπᾶθη δλόγυμη Εἰκεῖ κ' ὁ γέσο Ζούγγης μας
 Θά πεταγτῶ στὴ γ' ἄρα Στὸ γῶμα ἐκεῖ πεσιμένους
 Ὅπου γλυκὲς ἀνάμνησες Βοηθήσατε με, ἐκδικήσατε με!
 Μοῦ ἀνεθυμίζουν τῶρα. Φωνάζει πληγωμένους.

Καὶ με φωνὴ τρομακτικὴ Εἰκεῖ κ' ἐνὸ τὰ Τουρκικά
 Θά πῶ στὸν τύραννό μας Κεφάλια θά θερίσω
 Φεῦγα... πετάξου, θάρθαρα, Μὲ τὸ σπαθί καὶ τὰ δεσιὰ
 Ἀπὸ τὸ γονικὸ μας! Τοῦ σκλάβου θε νὰ λύσω.

Ἦρθε καιρὸς νὰ ἐκδικηθῶ, Εἰκεῖ κ' ὁ Μίλος τὸ θεριὸ
 Τὴ φλόγα μου νὰ σθῶσω Κουμᾶτ' αἰματωμένους
 Στὰ στήθια καὶ στὸ σῆμα σου Κ' ἔταν τὰ μαῦρα αἰθερα
 Γὰ χέρια νὰ θουτήσω! Σουτρούβη ὁ σκλαβωμένους.

Ἐκεῖ σὲ δάσος σκιερὸ, Τότε κ' ἐμεῖς με τὸ θεοῦ
 Κοιμῶνται οἱ Δεκιανοὶ μας Κ' ἐκεῖ σὲ χῶμα ἐλεύθερο
 Ὅλοι θά κοιμηθῶμε.